

РЕШЕНИЕ

№ 4807

гр. София, 08.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 15.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **3698** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.84, ал.3 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/. Образувано е по жалба на И. А. Р. срещу принудителна административна мярка, наложена с протокол за изземване с рег. № 513р- 27756 2 от 08.04.2020 г. С оспорения акт, на основание чл.84, ал.3 от ЗМВР, от жалбоподателя е иззет автомобил КИЯ, модел „С.“ с регистрационен номер СВ9902РК, собственост на В. И. Р.. В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на същия, по съображения за издаването му при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Направено е искане за отмяна на обжалвания акт, като незаконосъобразен. В съдебно заседание, жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, поддържа същото становище. Претендира сторените разноски.

Ответникът по жалбата – разузнавач при 07 сектор ОПКП-СДВР, чрез процесуалния си представител, в писмено становище оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Поддържа че обосновано, в съответствие и при правилно приложение на материалния и на процесуалния закон, с обжалвания акт е разпоредено временно изземване на превозното средство, тъй като за последното е постъпил сигнал за издирване в ШИС.

Въз основа на съвкупната преценка на представените по делото доказателства, съдът

приема за установено следното от фактическа страна:

Жалбоподателят е ползвател на процесния автомобил - автомобил КИЯ, модел „С.“ с регистрационен номер СВ9902РК. Горното не се оспорва от ответника по делото, а и се установява от неговите и тези на майка му В. И. Р.. Превозното средство е закупено от В. Р. с писмен договор с нотариална заверка на подписите - Договор за продажба на МПС от 13.01.2020г. с рег. № 556/2020 на нотариус В. А., вписан под № 032 на Нотариалната камара и с район на действие Районен съд - София /лист 12 от делото/. Като продавач на автомобила по договора е посочено [фирма], представлявано от управителя Г. К..

Във връзка с постъпил сигнал пред австрийските полицейски власти, че превозното средство е предмет на договор за лизинг с лице на име П. Н. и че същото е противозаконно присвоено, последното е обявено за издирване в ШИС с идентификатор АТ/КФА0003464541/0000/02. С оглед констатираното и отказа на жалбоподателя да предаде доброволно автомобила, последният е иззет. Съставен е и подписан процесният Протокол за изземване с рег. № 513р- 27756 2 от 08.04.2020 г. по чл.84 ал.3 от ЗМВР. Предприети са действия по съхраняване на автомобила и са уведомени австрийските власти, с оглед установената процедура по чл.84 и сл. от ЗМВР. Снети са обяснения от управителя на дружеството -продавач, купувача и ползвателя на автомобила, както и от лицето –лизингополучател. Последното признава, че е сключило договор за лизинг с австрийското дружество-жалбоподател пред австрийските власти, както и че е преустановило плащанията по него. Сочи също, че във връзка със свои нужди е заело пари от лице на име „И.“, в замяна на което е предоставило всички документи и ключове за процесния автомобил. Отрича да се е разпореждало със собствеността върху него.

С оспорения в настоящото съдебно производство Протокол е постановено изземване на амномобил, обявен за издирване с Ш. идентификатор АТ/КФА0003464541/0000/02 и страна, въввела сигнала – А.. Същото е разпоредено на основание чл.84, ал.3 от ЗМВР.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл. 168, ал.1 във връзка с чл.146 от АПК, намира за установено следното:

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес / ползвател и държател на автомобила, лишен временно от тези си права/, в законоустановения срок и против административен акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Дейността по чл. 84 от ЗМВР е дейност, осъществявана от Министерство на вътрешните работи. Със Заповед № 8121з - 529/ 31.03.2017г. на Министъра на вътрешните работи / публично достъпна на интернетсайта на МВР/, същата е възложена на началниците на структурни звена в МВР. Със заповед

№513з-7065/09.10.2017г. на Директора на СДВР на началниците на отдели е предоставено правомощието да подписват изходящи документи, съобразно възложените им функции. Ето защо, съдът приема, че оспореният протокол за изземване е изготвен и утвърден от материално и териториално компетентен административен орган.

Съгласно императивната разпоредба на чл.59, ал.2, т.4 от АПК административният акт следва да съдържа фактическите основания за неговото издаване. Това са конкретните факти, въз основа на които административният орган е приел, че са налице нормативно предвидените материалноправни предпоставки за упражняване на възложената му компетентност.

Като правно основание за издаване на обжалвания акт е посочена разпоредбата на чл.84, ал.3 от ЗМВР , регламентираща, че при отказ на лицето да предаде вещта, за която има сигнал за издирване в ШИС и/или в информационите фондове на Международната организация на криминалната полиция (И.), тя се изземва, за което се съставя протокол, който се подписва от лицето, в което е открита вещта, и от един свидетел.

В този смисъл, за да се счита изпълнено изискването на чл.59, ал.2, т.4, предл. първо от АПК, оспореният протокол за изземване следва да съдържа описание на онези обстоятелства, които имат значение на релевантни юридически факти и обосновават наличието на някоя от законово регламентираните материалноправни пречки за постановяване временното изземване на вещта. В случая обективизираното в обстоятелствената част на оспорения акт като "мотиви" се свежда до посочването на правното основание за издаването му – чл.84 ал.3 от ЗМВР. Това посочване не представлява мотивиране на фактически обстоятелства, с които законът свързва съществуването на материалноправни пречки за изземването на лекия автомобил. Съгласно обаче, разрешението, дадено с ТР № 16 от 31.03.1975г. на ОСГК, няма пречка мотивите да се съдържат в отделен документ, предхождащ постановяването на акта. Видно от приложеното към административната преписка писмо вх. № 513В-628/30.03.20г. от Началник отдел „И. и ММО“ до Директора на СДВР , последният се уведомява, че от И. В. е постъпила информация, че процесният автомобил е собственост на австрийско дружество, което е подало жалба срещу лицето П. Н. за противозаконно присвояване на превозното средство. В писмото се сочи още, че автомобилът е въведено като обявено за издирване в ШИС с шенгенски идентификатор АТ/КФА0003464541/0000/02 и страна, въвела сигнала – А. . Ето защо, са дадени указания за изземване на автомобила, попълване на ШИС формуляр и събиране на доказателства, касаещи регистрацията на превозното средство на територията на България.

Предвид обстоятелството, че посочените по-горе данни са постъпили при компетентния орган преди издаването на процесния административен акт и са част от административната преписка, наред с допълнително приобщените доказателства – писмени обяснения на лизингополучателя във връзка с обсебването на автомобила, тези на приобретателя на вещта на територията на България и на жалбоподателя, както и документи относно придобиването и регистрирането на автомобила, съдът

приема, че същите са достатъчни за извеждане мотивите за издаването на оспорения протокол.

Ето защо, съдът намира, че при издаване на обжалвания административен акт не са допуснати съществени нарушения относно изискванията за неговите съдържание и форма.

Съдът извърши и служебна преценка за материална законосъобразност на оспорения протокол.

Редът, по който се изземват вещите, посочени в чл. 100 от Конвенцията за прилагане на Споразумението от Ш., е регламентиран в чл.84 от ЗМВР. Съгласно разпоредбата на чл.84, ал.1 от ЗМВР полицейските органи могат да изземват временно вещ, за която има сигнал за издирване в ШИС и/или в информационните фондове на Международната организация на криминалната полиция (И.). Лицето, в което се намира издирваната вещ, се поканва да я предаде доброволно, като за доброволното предаване на вещта се съставя протокол, който се подписва от лицето, което предава откритата вещ /чл.84, ал.2 от ЗМВР/. В случай на отказ , се съставя протокол за изземване.

По делото е безспорно установено, че процесният лек автомобил КИЯ, модел „С.“ с регистрационен номер СВ9902РК е обявен за издирване с Ш. идентификатор АТ/КФА0003464541/0000/02 - страна въвела сигнала А.. От доказателствата се установява, че жалбоподателят, в чието владение се е намирал автомобила, е отказал да го предаде доброволно. Ето защо, последният е иззет принудително, като за целта е съставен и подписан Протокол за изземване по реда на чл.84, ал.3 от ЗМВР.

Предвид така установените по делото факти, съдът намира, че обосновано от гледна точка на доказателствата и материалния закон, административният орган е приел, че са налице нормативно регламентираните условия, с които правната норма на чл.84, ал.3 от ЗМВР свързва постановяването на акт за изземване на процесната вещ. В този смисъл същият се явява постановен в съответствие и при правилно приложение на материалния закон.

С оглед на гореизложеното съдът намира че жалбата на И. А. Р. срещу принудителна административна мярка, наложена с протокол за изземване с рег. № 513р- 27756 2 от 08.04.2020 г. е неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение.

Предвид изхода на делото и на основание чл.143, ал.1 от АПК, искането на жалбоподателя за присъждане на направените разноски следва да бъде отхвърлено. В тежест на последния следва да бъдат възложени сторени от ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Водим от горните мотиви и на основание чл.172, ал.2, предложение второ и чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд софия-град

РЕШИ :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. А. Р., с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] и съдебен адрес - [населено място], [улица], ет. 4, чрез адвокат Н. Г. А. срещу принудителна административна мярка, наложена с протокол за изземване с рег. № 513р- 27756 2 от 08.04.2020 г., като НЕОСНОВАТЕЛНА

ОСЪЖДА И. А. Р. , с посочен адрес, ЕГН [ЕГН] , да заплати на Столична дирекция на МВР сумата от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: